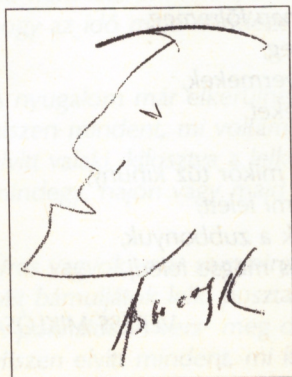

Forró viaszt...

Forró viaszt csöpögtet
az égő gyertyasor.
A zápor epolettje
ezüstlik vállamon.
Hörgő agóniában
újborrá forr a must.
Múljon a múlt, ki bánja,
mindegy, mi váltja most.

Halálos rettenetben
szökellnek szarvasok,
de erdön és berekben
sortúz dörög-ropog.
Futhat a vad – hiába,
golyók ütik szügyön.
Múljon a múlt, ki bánja,
hadd jöjjön, ami jön.

Valaki itt nem átall
rád lőni, napvilág,
és horgas, vad nyílával
az alkonyt verte át.
A zivatar dalában
a régi hangjegyek.
Múljon a múlt, ki bánja?
Legyen, ami lehet.

Ha a vészteli éj...

Ha a vészteli éj idegenben elért,
s szakadék peremén van a lábaid –
hivogass, kiabálj, ne veszítsd a reményt –
segítek, sietek teutánad.

Ha golyó sebezett, ha a rozsba levert,
ahogy én tefeléd – a vihar se robog sebesebben!
Oda viszlek, ahol csodáir van a réti fűvekben –
de szorítsd a sebet, ha a vér csepereg!...

Ha pedig lovad is van, ügess oda, szállj –
a fakó maga rálel az útra –
ama tájra, hol élet örök vize vár –
sebeid behegeszti az újra.

De mi rejthet előlem? A zárkafalak?
A keresztbe futó utak ágboga közt melyiken jársz?
Vagy a csüggeteg éjben a téves irányba botorkálsz,
sehogyan se találva a visszautat?...

Gyere! Olvad a hó, patakunk csobogó –
kitalálni se tudsz gyönyörűbbet!
A miénk a virág, a fűvek meg a fák,
a miénk e szilaj tavaszünnepe!

Ha lehúz is a mélybe a sár-kulimász,
hideg ár lep ölig, vagy a kő sebesíti a talpad...
ha vihar dühe űz, ha megéget a tűz – te akard csak,
hogy elérj ide – és ideküssz, idemássz!...

BAKA ISTVÁN fordításai